

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobkyně **Ing. E. D.**, právně zast. JUDr. Pavlem Hálou, advokátem, se sídlem v Brně, Martina Kříže 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 10.9.2010, č.j. JMK 54853/2010, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 6 800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Pavla Hály, advokáta, se sídlem v Brně, Martina Kříže 8.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Oznámením ze dne 19.11.2008, č.j. ODSČ-657/B-08, sdělil Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností, žalobkyni, že ke dni 14.10.2008 dosáhla celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností, stanovených zákonem č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon

o silničním provozu“), žalobkyni vyzval k odevzdání řidičského průkazu do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení; současně žalobkyni sdělil, že pozbývá řidičské oprávnění (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu). Prvostupňový správní orgán vydal dne 8.3.2010 pod č.j. ODSČ-657/B-08 rozhodnutí o námitkách žalobkyně proti oznámení o dosažení 12 bodů, kterým tyto námitky zamítl a zároveň rozhodl, že záznamy provedené na základě oznámení Policie ČR a Městské policie Praha se potvrzují. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10.9.2010, č.j. JMK 54853/2010, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o námitkách a toto zároveň potvrdil.

II.

Podstatný obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

[2] Námitkami napadené záznamy bodů do registru řidičů byly provedeny v souladu s ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu na základě doručených oznámení Policie ČR a Městské policie Praha o uložení pokut v blokovém řízení, žalobkyni byly pravomocně uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Skutečnosti namítané žalobkyní jsou v řízení o námitkách při posuzování správnosti a zákonnosti záznamů bodů irelevantní. Co se týká přerušení řízení, podle ust. § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), správní orgán v řízení o žádosti přeruší řízení na požádání žadatele. Žalobkyně sice požádala o přerušení řízení o námitkách do doby vydání rozhodnutí o žalobě soudem, nicméně řízení o námitkách bylo již jednou z identického důvodu na dobu bezmála 12 měsíců přerušeno (od 9.2.2009 do 15.1.2010), přičemž rozhodnutí nebylo do té doby příslušným soudem vydáno. Správní orgán prvního stupně k nové žádosti žalobkyně o přerušení řízení nepřihlédl z důvodu efektivity řízení. V době, kdy řízení dospělo do fáze rozhodnutí o odvolání, přičemž od podání žádosti o přerušení řízení a vydání prvostupňového rozhodnutí uplynula nezanedbatelně dlouhá doba, je námitka žalobkyně o nepřerušení řízení v prvním stupni bezpředmětná.

III.

Uplatněné žalobní námitky

[3] V projednávané věci se nevedlo řízení z úřední povinnosti, nýbrž jednalo se o řízení o žádosti, což však nebylo respektováno správními orgány. V ust. § 64 správního řádu je v případě řízení o žádosti stanovena povinnost správnímu orgánu řízení na žádost účastníka přerušit. Správní orgány obou stupňů nejenže po podání žádosti žalobkyně o přerušení řízení toto nepřerušili, ale navíc svůj svévolný a mimoprávní postup ani neodůvodnili. Za uvedené situace je napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Navíc toto rozhodnutí bylo vydáno ve věci samé, přičemž podle zákona mělo být obligatorně řízení přerušeno, což je vážná vada procedurálního charakteru. Žalobkyně dále namítala, že ust. § 123b zákona o silničním provozu, podle něhož byly žalobkyni započítány body do registru řidičů, je diskriminační a zakládá nerovný přístup k občanům. Ústavní problém bodového systému se týká nerovného přístupu veřejné moci k občanům ČR, příp. k cizincům, kteří v ČR mají trvalý pobyt a vlastní řidičský průkaz vydaný v ČR a ostatním cizincům. Podle § 123 zákona o silničním provozu řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím pěti pracovních dnů ode dne oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a současně má povinnost odevzdat řidičský průkaz a mezinárodní řidičský průkaz orgánům obce s rozšířenou působností. Ve stejném ustanovení je však stanoven naprosto odlišný postup pro držitele řidičských průkazů vydaných cizím státem, ať již by se jednalo o občany ČR nebo cizince. Tito řidiči (obvykle však cizinci) nemají zákonem stanovenou povinnost odevzdat řidičské oprávnění orgánům obce, naopak řidičský průkaz vydaný cizím státem mají nadále k dispozici, nevzniká jim tedy

zákonná povinnost tento doklad odevzdat kterémukoliv orgánu veřejné moci a pochopitelně jim zůstává zachováno právo řídit motorová vozidla na území mimo jurisdikci ČR. Občan ČR, držitel řidičského průkazu nebo mezinárodního průkazu vydaného v ČR, kterému vzniká povinnost řidičský průkaz odevzdat oproti cizincům, je tedy zákonem limitován nesrovnatelně přísněji – je mu znemožněno řízení motorových vozidel nejen na území ČR, nýbrž i mimo její území. Navíc cizinci na základě citovaného zákona řidičské oprávnění pozbývají pouze na dobu jednoho roku, přičemž tato doba začíná běžet právní mocí rozhodnutí, na základě kterého bylo dosaženo 12 bodů, a to za daleko příznivějších podmínek, než občan ČR. Cizinci nebo občané ČR, kteří vlastní řidičský průkaz vydaný cizím státem pozbývají řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým bylo dosaženo 12 bodů, naproti tomu občan ČR nepozbývá řidičské oprávnění na stejnou dobu a za stejných podmínek jako cizinec, nýbrž občan ČR – držitel řidičského průkazu vydaného v ČR – musí o vrácení řidičského oprávnění ponižujícím způsobem žádat příslušný úřad obce a před navrácením řidičského oprávnění se podle zákona musí podrobit komplikované administrativní proceduře, spojené s přezkoušením z pravidel silničního provozu, kterého je cizinec ušetřen. Tuto komplikovanou proceduru je držitel řidičského průkazu, vydaného v ČR a občan ČR povinen učinit až po uplynutí jednoho roku, tedy v době, kdy již jiné skupiny osob, např. občan ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný cizím státem nebo cizinec, přímo ze zákona na základě výše uvedeného ustanovení jen pouhým během času a uplynutím jednoho roku právo řídit motorová vozidla automaticky nabývá. Z logiky věci vyplývá, že i doba pozbytí řidičského oprávnění, vezme-li se v úvahu, co všechno v žádosti o vrácení řidičského oprávnění, kterou nelze podat dříve než za jeden rok, musí být přiloženo, bude u občana ČR, který vlastní řidičský průkaz, vydaný v tuzemsku, je v každém případě odlišná oproti cizinci. V případě občana ČR tato doba je podstatně delší a administrativně komplikovaná, což v konečných důsledcích znamená, že občan ČR je na právu řídit motorová vozidla zasažen mnohem citelněji, nerovným způsobem. Rovněž způsob nabytí práva řídit motorová vozidla je komplikovanější, než v případě občana ČR s řidičským průkazem vydaným v cizině nebo v případě cizince. Navíc jestliže občan ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný v ČR, je na rozdíl od cizince nebo občana ČR s řidičským průkazem vydaným v cizině povinen odevzdat řidičský průkaz a mezinárodní řidičský průkaz orgánům obce, jejíž teritorium má trvalé bydliště a má tím de facto znemožněno řízení motorových vozidel nejen na území ČR, ale i na území jiných států, kam jurisdikce ČR nedosahuje a nezakládá tam naprosto žádné právní účinky. Orgány státní správy tak limitují občana ČR s řidičským průkazem vydaným v ČR oproti cizinci naprosto diskriminačním způsobem odporujícím nejzákladnějším ústavním principům rovnosti občanů před zákonem. Kromě toho uplatněním citovaných ustanovení zákona o silničním provozu jej ještě navíc omezují na právu řídit motorová vozidla v zahraničí, tedy v místech, kam jurisdikce ČR nedosahuje, a to vše v rozporu s mezinárodními dohodami o uznávání řidičských průkazů v zahraničí (Vídeňská a Ženevská konvence), tzn. že jej omezují i v řízení motorových vozidel mimo území ČR, ačkoliv cizince nebo občana ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný v zahraničí v takovémto právu řídit motorová vozidla po dosažení 12 bodů na teritoriu mimo ČR naprosto nijak neomezují. Uvedeným postupem došlo k porušení ust. § 7 odst. 1 správního řádu a čl. 1 Listiny základních práv a svobod a došlo též k porušení nejzákladnějších principů zaručených ústavou, neboť ústava je mj. vystavěna na principu rovnosti občanů před zákonem. Žalobkyně dále namítala, že způsob připočítávání trestných bodů a v konečném důsledku ztráta řídit motorová vozidla v případech, že do tohoto hodnocení jsou zařazeny i přestupky, za které v minulosti již jednou trest zákazu řízení uložen byl, to se týká prakticky všech skutků, za které se přiděluje 5 a více bodů v bodovém hodnocení, odporuje základním ústavním principům, vyjádřeným pojmem „ne dvakrát ve stejné věci“. Pokud za tentýž přestupek občan již jednou ztratil právo motorová vozidla řídit, a to na základě obligatorně ukládaného trestu zákazu řízení motorových vozidel a současně za stejný přestupek se započítávají trestné body,

za které v konečných důsledcích občan ztrácí to právo, které již jednou bylo sankcí zákazu činnosti omezeno, dochází prakticky k opětovnému trestání stejným způsobem za stejnou věc, což odporuje ústavě. Takovýto princip není aplikován v žádném civilizovaném státě v Evropě, naopak bodový systém v zahraničí uplatňován je, ale netýká se těch přestupků, za které již jednou zákaz řízení motorových vozidel uložen byl, nýbrž se týká přestupků, za které byla uložena pouze pokuta. Jestliže Krajský soud v Brně neshledá důvod pro zrušení rozhodnutí z důvodů uvedených v žalobě, navrhl žalobkyně, aby soud řízení přerušil a Ústavnímu soudu podal žádost o posouzení ústavnosti citovaných právních norem a jejich odstranění.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

[4] Ve svém vyjádření k žalobě setrval žalovaný na skutkových a právních důvodech, jak jsou vyjádřeny v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí a poukázal na ust. § 64 odst. 4 správního řádu s tím, že podle tohoto ustanovení lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou, přičemž při určení doby přerušování přihlíží správní orgán k návrhu účastníka; řízení o námitkách bylo na žádost žalobkyně přerušeno bezmála na jeden kalendářní rok a pokud jde o další žádosti žalobkyně o přerušování řízení, jeví se další přerušování řízení v rozporu se zásadou uvedenou v § 6 správního řádu (vznik neodůvodněných průtahů). Správní orgány jsou v rámci příslušného řízení povinny postupovat v souladu s platnými a účinnými zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a to až do doby, než bude takový zákon či předpis nebo jejich část k tomu oprávněným subjektem zrušen. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně nejsou oprávněni podat návrh na zrušení předpisu či jeho části k Ústavnímu soudu. Řidičům zaznamenávané body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání. Účelem systému je zejména postihovat recidivu páčání přestupku proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, bodový systém představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků. Zavedení bodového systému nelze v žádném případě považovat za porušení zásady ne bis in idem, neboť pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů je administrativním opatřením, nikoliv sankcí za porušení toho kterého přestupku, za který byl řidiči v registru řidičů zaznamenán příslušný počet bodů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Právní hodnocení soudu

[5] Krajský soud v Brně se nejdříve zabýval první žalobní námitkou, týkající se vadného procesního postupu v případě žádosti žalobkyně o přerušování správního řízení. Z obsahu správního spisu vyplývá, že řízení o námitkách žalobkyně proti oznámení o dosažení bodů v bodovém hodnocení bylo zahájeno v souladu s ust. § 44 správního řádu oznámením ze dne 19.11.2008, č.j. ODSČ-657/B-08. Dne 26.1.2009 žalobkyně navrhl, aby řízení bylo přerušeno do doby, než bude s konečnou platností rozhodnuto o žalobě, kterou žalobkyně měla podat k Městskému soudu v Brně proti ČR – Policie ČR – Městskému ředitelství v Brně, v jejímž rámci žádala přezkum sankce za domnělý přestupek spočívající v tom, že měla projet křižovatku na oranžové světlo na semaforu, přičemž v průběhu jízdy křižovatkou mělo naskočit červené světlo, za což jí byla uložena bloková pokuta ve výši 2 500,- Kč. Žalobkyně současně k návrhu na přerušování řízení předložila kopii předmětné žaloby a podací lístek ze dne 26.1.2009. Prvostupňový správní orgán následně usnesením ze

dne 19.2.2009, č.j. ODSČ-657/B-08, předmětné správní řízení podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu přerušil, a to do doby rozhodnutí soudu o žalobě proti Policii ČR, Městskému ředitelství v Brně, vůči blokovému řízení ze dne 14.10.2008, č.j. MRBM-48422/PŘ-2008-10. Prvostupňový správní orgán následně vyzval opakovaně Městský soud v Brně ke sdělení informace, v jakém časovém horizontu lze rozhodnutí o citované žalobě očekávat. Dne 15.1.2010 prvostupňový správní orgán v rámci oznámení o stanovení nové lhůty k seznámení se a k vyjádření se k nově shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí č.j. ODSČ/657/B-08 sdělil žalobkyni, že ke dni 15.1.2010 pokračuje v řízení o námitkách, které bylo přerušeno na základě shora citovaného usnesení prvostupňového správního orgánu. Dopisem ze dne 5.2.2010 žalobkyně m.j. znovu požadovala, aby řízení ve věci bylo přerušeno, neboť o shora zmiňované žalobě nebylo doposud rozhodnuto. Poté již prvostupňový správní orgán vydal dne 8.3.2010 rozhodnutí o námitkách a k odvolání žalobkyně poté žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

[6] V předmětné věci se jedná o řízení o žádosti ve smyslu ust. § 44 správního řádu (viz shora citované oznámení o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu), přičemž podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni. Podle ust. § 64 odst. 4 správního řádu platí, že řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou; při postupu podle odst. 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka. Podle ust. § 65 odst. 2 správního řádu pak platí, že správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro níž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3; bylo-li řízení přerušeno podle § 64 odst. 2 nebo 3, může v řízení správní orgán pokračovat též na požádání účastníka, který požádal o jeho přerušení; o tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.

[7] Prvostupňový správní orgán však v rozporu s ust. § 65 odst. 2 správního řádu rozhodl o pokračování v řízení bez toho, aniž by si objasnil, zda odpadla překážka, pro kterou bylo řízení dříve přerušeno, přičemž v rozhodnutí o přerušení řízení nebyla stanovena lhůta, určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 správního řádu, ani nedošlo k situaci, kdy by žalobkyně požádala o pokračování přerušného řízení. Prvostupňový správní orgán dále navíc ani nerozhodl o opakovaném návrhu žalobkyně na přerušení řízení podaném poté, co se dozvěděla o pokračování v předmětném řízení, a to v rozporu s ust. § 64 odst. 2 správního řádu. Za uvedené situace, kdy řízení mělo být přerušeno (podle ust. § 65 odst. 1 správního řádu přitom platí, že po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodu přerušení, správní orgán rovněž může činit úkony podle § 137 odst. 1 a § 138, lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží, lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, neskončí dříve, než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo) vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí o námitkách a žalovaný následně žalobou napadené odvolací rozhodnutí. Správní orgány tak zatížili řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j. 11 Ca 365/2008 – 25).

[8] Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud v Brně proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

[9] Nad rámec shora uvedeného k ostatním žalobním námitkám soud uvádí následující.

[10] V případě namítaného rozporu použité právní úpravy s ústavním pořádkem s poukazem na odlišný postup v případě občanů České republiky, držitelů řidičského průkazu, resp. mezinárodního řidičského průkazu vydaného v České republice a řidičů držitelů řidičského průkazu vydaného cizím státem, resp. mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, soud uvádí, že ust. § 123c odst. 3, § 123d odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu upravují postup v případě řidiče – držitele řidičského průkazu vydaného v České republice, resp. řidiče držitele mezinárodního řidičského průkazu vydaného Českou republikou (viz ust. § 104 zákona), zatímco ust. § 123c odst. 4 a odst. 7 tohoto zákona upravují postup u řidiče, který je držitelem jiného druhu řidičského průkazu, než v předchozím případě. Jedná se tedy o úpravu postupu u dvou různých skupin fyzických osob, jedné skupiny mající oprávnění k řízení na základě řidičského průkazu České republiky a druhé skupiny osob, majících oprávnění řídit motorové vozidlo na základě jiného druhu řidičského průkazu. Jelikož jde v případě druhé skupiny fyzických osob o situaci, kdy jejich řidičský průkaz byl vydán cizím státem (členským státem Evropských společenství, či jiným cizím státem), zvolil zákonodárce odlišný postup pro případ dosažení 12 bodů řidičem. Žalobkyni napadená právní úprava neznamena porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i právech; základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, neprohlášené a nezrušitelné. Žalobkyně byla držitelkou jiného typu řidičského průkazu, než jí v žalobě poukazované osoby, tedy nedošlo k případu protiústavního rozdílu práv žalobkyně a držitele řidičského průkazu nevydaného Českou republikou. Soud ani nezjistil tvrzené porušení nejzákladnějších principů zaručených ústavou obsažených a zaručených přímo v preambuli ústavy (podle níž přijímají ústavu České republiky občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, v čase obnovy samostatného Českého státu, věrni všem dobrým tradicím dávné státnosti zemí koruny české i státnosti Československé, odhodlání budovat, chránit a rozvíjet Českou republiku v duchu nedotknutelných hodnot lidské důstojnosti a svobody, jako vlast rovnoprávných, svobodných občanů, kteří jsou si vědomi svých povinností vůči druhým a zodpovědnosti vůči celku, jako svobodný a demokratický stát založený na úctě k lidským právům a na zásadách občanské společnosti, jako součást rodiny evropských a světových demokracií, odhodlání společně střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství, odhodlání řídit se všemi osvědčenými principy právního státu, prostřednictvím svých svobodně zvolených zástupců). Soud zároveň ani nezjistil, že by byl žalobce krácen na právech vyplývajících z Ženevské úmluvy o silničním provozu uzavřené na půdě Organizace spojených národů dne 19.9.1949, která vstoupila v platnost dne 26.3.1952, ani z Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968), u níž i přes absenci nutného souhlasu zákonodárského sboru lze dojít k závěru, že jsou závazné pro Českou republiku. Žalobkyně v tomto směru neuvedla žádnou konkrétní právní argumentaci a ani soud s ohledem na žalobní námitky a obsah uvedených smluv nezjistil, že by mělo dojít k porušení práv žalobkyně vyplývajících z těchto smluv. Soud dospěl k závěru o nedůvodnosti předmětné námitky a nedůvodnosti tvrzené rozpornosti citované právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.9.2009, č.j. 29 Ca 144/2009 – 23).

[11] K poslední žalobní námitce, týkající se porušení zásady „non bis in idem“ – ne dvakrát ve stejné věci, soud ve stručnosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu – jeho rozsudek ze dne 10.12.2009, č.j. 2 As 19/2009 – 93, v němž byla řešena shodná námitka; z uvedené judikatury, s níž se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje, vyplývá, že

záznam bodového hodnocení řidiče nemá sankční povahu, jedná se o administrativní opatření sledující, jak řidiči dodržují zákon o silničním provozu, žalobkyní poukazovaným postupem nedochází k porušení zásady non bis in idem.

VI. Náklady řízení

[12] Protože žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná, přísluší jí podle § 60 odst. 1 s.ř.s. náhrada nákladů řízení. Tato náhrada se sestává z odměny za 2 úkony právní služby po 2 100,- Kč, a to příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby (§ 9 odst. 3 písm. d), § 7 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), z náhrady hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Dále je nutno připočíst náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč. Celkem činí přiznaná náhrada nákladů řízení částku 6 800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 20.3.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu